

De eerste schooldag van Joepie

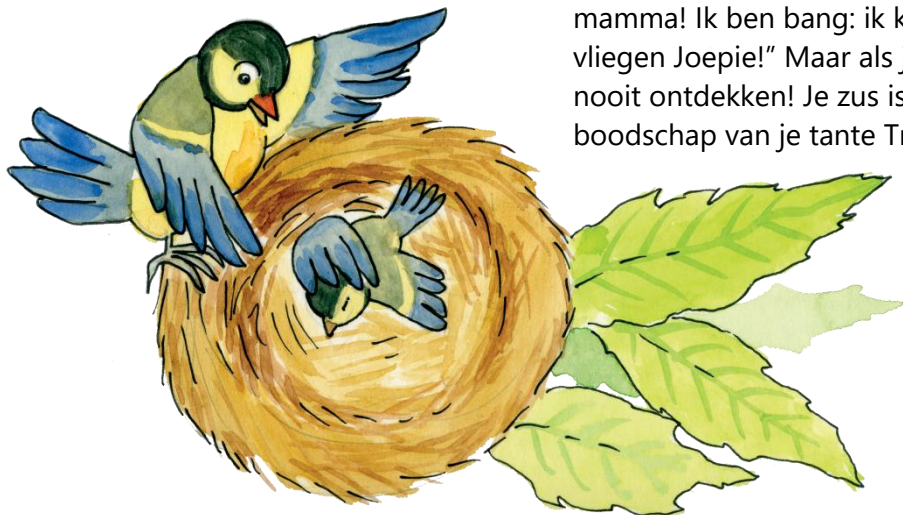
Tussen de kastanjabomen van Groenbos worden voorbereidingen getroffen: de zomer loopt ten einde en zoals altijd is tante Trompetta het feest aan het organiseren voor het begin van het schooljaar voor de leerlingen van de muziekschool. Ze is echt druk: ze vliegt van de ene tak naar de andere tak en soms stuurt ze de leerlingen van het derde jaar erop uit om de uitnodigingen te gaan brengen. "En jij, Fleur, heb jij je broertje er aan herinnerd dat het morgen zijn eerste schooldag is?" vraagt de bezorgde tante Trompetta aan een blijde mees die gelukkig rond hopt in het groene gras. "Natuurlijk, tante, maak je geen zorgen! Joepie weet dat hij naar school moet komen en zal op tijd zijn."

"Wel, wel, lieverd! Ik verwacht hem bij de Oude Kastanjeboom samen met de andere vogels van de eerste klas." Joepie weet het goed, heel goed zelfs! En juist daarom zit hij te rillen helemaal op de bodem van zijn nestje. "Ik hoop dat niemand merkt dat ik hier ben!" denkt hij en verbergt zijn kopje onder zijn vleugel.

"Joepie! – roept mamma Viola - maar waar ben je? Kom op, zullen we samen nog eens proberen te vliegen?" "Nee, mamma! Ik ben bang: ik kan niet vliegen." "Natuurlijk kan je vliegen Joepie!" Maar als je het nooit probeert zul je het ook nooit ontdekken! Je zus is net teruggekomen met een boodschap van je tante Trompetta. "'De juffrouw? Oh, nee!

Zeg haar dat ik ziek ben, dat ik koorts heb en ook buikpijn. "Joepie, we kunnen geen leugens vertellen, en helemaal niet aan de juffrouw! Kom, heb moed! "Maar Joepie klampt zich vast aan het nest, wil er niet meer over horen.

Die nacht slaapt hij weinig en heeft vreselijke dromen. Wanneer de eerste stralen van de zon tevoorschijn komen en de lucht roze wordt, roept zijn moeder hem: "Goedemorgen Joepie, wakker worden, het is tijd." Joepie, nog slaperig en vooral erg angstig, ziet dat zijn zus al klaar is: "Kijk slappeling, zo moet het." Fleur springt elegant van de tak af en vliegt. Joepie schaamt zich en beeft over zijn hele lichaam.

Papa Binky zegt: "Kom op vrouw, wij gaan. En jij, Joepie, volgt ons. Nu is het jouw beurt, je moet jouw sprong alleen maken." Beide ouders vertrekken, maar moeder Viola draait zich nog één keer bezorgd om, om naar Joepie te kijken, en hem nog zachtjes te roepen. Met twee grote tranen in zijn ogen zegt het vogeltje tegen zichzelf: "Ik zal tegen de grond vallen, en nooit mijn moeder kunnen inhalen..... hoe doe ik dat helemaal alleen?"

Op dat moment ziet Warme Wind dat Joepie maar niet durft te gaan vliegen en waait heel snel langs hem en geeft hem een duwtje. Joepie verliest zijn evenwicht, valt uit het nest en geschrokken begint hij te schreeuwen en met zijn vleugels te fladderen. Hij sluit zijn ogen en beseft dan ... dat hij vliegt! Een beetje wiebelend, opent hij zijn ogen en ziet onder hem een grijze vlek die hem volgt. Hij voelt zich gerustgesteld door de vreemde aanwezigheid en concentreert zich op het vliegen en om op tijd op school te komen. Hij is nu al heel dichtbij en begint het getjilp van andere vogels te horen: hij stopt met vliegen en landt een beetje wild in het gras. Zijn ogen worden groot van verbazing als hij naast zich zijn vader Binky ziet. "Papa! – roept hij – "het is gelukt, ik heb gevlogen! Weet je, toen ik vloog was er onder mij een grijze plek die mij nooit heeft verlaten! Het heeft al mijn angst laten verdwijnen!"

"Dat weet ik Joepie: Dat was ik! Ik was recht onder je. "Echt papa?". "Tuurlijk Joepie, bij elke eerste vlucht, is er altijd de liefde van iemand die van je houdt om je te helpen de angst te overwinnen." "Dank je, Papa!" mompelt Joepie en springt blij met zijn klasgenootjes op de grote tak van de oude kastanjeboom.